

Sygn. akt I C 2118/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Szutenberg

Protokolant: sekretarz sądowy Dominika Merda

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2021 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko Ł. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Ł. M. na rzecz powoda (...) kwotę 16.727,11 zł (szesnaście tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych jednaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

sygn. akt I C 2118/21

(poprz. XIV C 1159/21)

UZASADNIENIE

1. *Stanowiska stron*

Powód (...) z siedzibą w W. pozwem z 18 listopada 2020 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. M. kwoty 16 727,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 roku, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, powyższe postępowanie zostało umorzone.

(akta sprawy Nc-e (...), k. 62-69)

Pozwem z dnia 20 kwietnia 2021 roku powód (...) z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu Ł. M. powództwo o tożsame roszczenie. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 23 października 2017 r. w G. przy ul. (...) pozwany, kierując pojazdem F. o nr rej. (...), doprowadził do kolizji drogowej z udziałem pojazdów H. o nr rej. (...) oraz I. o nr rej. (...). Przedmiotem roszczenia regresowego powoda jest kwota odszkodowania wypłacona poszkodowanemu (samoistnemu posiadaczowi pojazdu marki H.) na którą składały się kwoty 15.002,09 zł i 865,01 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, 610,01 zł tytułem kosztów holowania oraz 250 zł kosztów wstępnej likwidacji szkody. Pozwany, będący sprawcą szkody, został ukarany mandatem karnym. Pojazd sprawcy nie był ubezpieczony od

odpowiedzialności cywilnej, zaś podstawę jego odpowiedzialności stanowi art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)

(pozew, k. 3-8)

Nakazem zapłaty wydanym dnia 10 czerwca 2021 roku w postępowaniu upominawczym w sprawie o o sygn. akt I Nc 1021/21 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty, k. 70)

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował swoją legitymację bierną w niniejszym postępowaniu wskazując, że w chwili kolizji wykonywał powierzone mu czynności (doręczanie przesyłek) jako pracownik zatrudniony przez (...) Sp. z o.o. i przez to odpowiedzialność za wszelkie szkody, jakie miały powstać, powinien ponosić jego pracodawca (art. 120 Kodeksu pracy). Pozwany zakwestionował również fakt bezkrytycznego przyjęcia związku przyczynowo – skutkowego na podstawie postępowania mandatowego, co narusza art. 11 k.p.c. W ocenie pozwanego powód nie udowodnił jego odpowiedzialności za powstałe zdarzenie.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 74-80)

Pismem z dnia 13 października 2021 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. podnosząc, że pozwany nie wykazał, by łączyła go umowa o pracę z (...) Sp. z o.o. Nadto powód wskazał, iż Ł. M. nie wystąpił do sądu o ustalenie stosunku pracy, co miało dodatkowo wskazywać na bezzasadność jego twierdzeń.

(pismo powoda, k. 88-89)

Na rozprawie w dniu 1 grudnia 2021 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia oraz powołał się na sprzeczność żądania z zasadami współżycia społecznego.

(protokół rozprawy, k. 117-118)

2. Ustalenia faktyczne

Od marca 2017 roku Ł. M. wykonywał czynności związane z dostarczaniem przesyłek kurierskich na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.). W celu umożliwienia wykonywania wskazanych czynności Ł. M. został udostępniony samochód marki F. o numerze rejestracyjnym (...). Właścicielem pojazdu w czasie zdarzenia był D. K.. Początkowo wskazany pojazd został udostępniony pozwanemu bez żadnych dokumentów, następnie Ł. M. otrzymał jedynie dowód rejestracyjny, bez druku potwierdzającego zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany rozmawiał ze swoimi przełożonymi o konieczności otrzymania potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC, jednak bezskutecznie.

(**dowody:** zeznania pozwanego k. 117-118, , dane właściciela pojazdu z (...) k. 19-20, informacja o zbyciu pojazdu przez S. M. na rzecz D. K. k. 21)

Czynności wykonywane przez pozwanego na rzecz spółki odbywały się na podstawie ustnego porozumienia. Ł. M. wykonywał je w dni robocze w godzinach od 7:00 do 16:00 i otrzymywał za to wynagrodzenie w kwocie ok. 2.500 zł.

(**dowód:** zeznania pozwanego, k. 117-118)

W dniu 23 października 2017 roku około godziny 13:49 w G., na ulicy (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym Ł. M. kierując pojazdem marki F. doprowadził do kolizji drogowej, w której uczestniczyli kierujący pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) M. N. oraz kierujący pojazdem marki I. o numerze rejestracyjnym (...) P. Z..

Pozwany Ł. M. został ukarany mandatem karnym za spowodowania powyższej kolizji. Nie kwestionował on swojej odpowiedzialności za powstałe zdarzenie.

(**dowody:** zeznania pozwanego k. 117-118, informacja z Komendy Miejskiej Policji o przebiegu zdarzenia k. 16, dokumenty akt sprawy wykroczeniowej k. 95-105, zawiadomienie z Komendy Miejskiej Policji o braku ubezpieczenia k. 17)

Z uwagi na to, że pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...), którym poruszał się w dacie powstania szkody Ł. M., nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, (...) (...) na podstawie art. 98 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) przyjął odpowiedzialność za skutki kolizji drogowej. Powód w związku z zaistniałym zdarzeniem wypłacił odszkodowanie za uszkodzenie samochodu marki H. w wysokości 15 002,09 zł i 865,01 zł oraz zwrócił koszty holowania pojazdu w kwocie 610,01 zł. Ponadto powód zwrócił (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. koszty wstępnej likwidacji szkody w wysokości 250 zł. Łącznie powód był zobowiązany do wypłaty kwoty w wysokości 16 727,11 zł.

(**dowody:** , zawiadomienie z Komendy Miejskiej Policji o braku ubezpieczenia k. 17, historia umów ubezpieczenia OC dla pojazdu F. o nr rej (...), informacja z dnia 4 grudnia 2017 r. od (...) dla poszkodowanego o braku możliwości pokrycia kosztów AC k. 22, druk zgłoszenia szkody OC k. 23-24, wniosek poszkodowanego z dnia 22 listopada 2017 r. o przekazanie dokumentacji k. 25, upoważnienie do przyjęcia odszkodowania k. 26, oświadczenie poszkodowanego k. 27, faktura za naprawę pojazdu k. 28-29, druk weryfikacji kosztorysu (...) k. 30, kalkulacja warsztatu z korektami (...) 31-37, wniosek o zwrot kosztów holowania wraz z fakturą VAT k. 42-45, decyzje (...) o przyznaniu odszkodowania k. 38, 40, 46, faktura (...) za koszty wstępnej likwidacji szkody k. 47, potwierdzenia przelewów wypłaty odszkodowania k. 48-50)

Powód pismem z dnia 13 czerwca 2020 roku wezwał Ł. M. do zapłaty kwot wypłaconych tytułem odszkodowania. Obecna w mieszkaniu matka pozwanego odmówiła złożenia podpisu na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, co odnotował listonosz. W przedmiotowym wezwaniu powód określił trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia, który to upłynął w dniu 19 lipca 2020 roku.

(**dowód:** wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 51-52)

3. Ocena dowodów

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły dowody z dokumentów zaofiarowanych przez stronę powodową, zgromadzonych w aktach sprawy wykroczeniowej o sygn. (...) (...) Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji. Dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości co do swojej wiarygodności, jak też nie były kwestionowane przez strony.

Nadto podstawę ustaleń faktycznych stanowiły zeznania pozwanego Ł. M., które Sąd uznał w przeważającej części za wiarygodne. Zauważyć należy, że wbrew stanowisku procesowemu zaprezentowanemu w sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie z 23 października 2017 r., wskazując, że przyjmując mandat karny poczuwał się do winy. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w części w jakiej wskazał, iż przypuszczał, że samochód, którym się na co dzień poruszał wykonując czynności dla (...) Sp. z o.o. miał wykupione obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Oceniając wskazaną sytuację zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego pozwany musiał mieć świadomość, że porusza się samochodem bez ubezpieczenia OC, bowiem pomimo licznych próśb nie otrzymał potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia. Pozwany wskazał, że uczestniczył również przed dniem 23 października 2017 roku w zdarzeniu drogowym, które spowodował kierując tym samym samochodem. Z informacji przez niego przedstawionych na miejsce przyjechał jego przełożony M. K., który doprowadził do ugodowego ustalenia warunków naprawienia szkody bez angażowania ubezpieczyciela. Powyższa sytuacja w sposób jednoznaczny winna utwierdzić o tym, że pojazd, którym się na co dzień poruszał nie posiadał nie

był objęty ubezpieczeniem, tym bardziej, że zdarzenie będące podstawą roszczeń w niniejszym postępowaniu miało miejsce blisko po pół roku świadczenia pracy przez pozwanego.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka A. B. z uwagi na fakt, że pozostawał on bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek powołany został na okoliczności związane z ustaleniem, że pozwany pozostawał w dniu zdarzenia w stosunku pracy z (...) Sp. z o.o. Wskazana okoliczność w nie miała wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem w realiach przedmiotowej sprawy pozwany nie mógł się skutecznie powoływać na wyłącznie swojej odpowiedzialności na mocy art. 120 § 1 k.p., o czym szerzej w części prawnej uzasadnienia. Nadto, na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. pominięciu podlegał wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw kalkulacji napraw pojazdów z uwagi na fakt, że wysokość szkody miała w niniejszym postępowaniu charakter bezsporny.

4. Ocena prawna

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) Powołany przepis stanowi, że z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w wypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a ustawy, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2 tj. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych), są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów. Stosownie do art. 98 ust. 1 pkt 3 lit. a) cyt. ustawy do zadań Funduszu należy m.in. zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, w mieniu, w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wypłata przez Fundusz świadczenia rekompensującego szkodę, wynikłą ze wskazanego powyżej zdarzenia rodzi po stronie Funduszu prawo dochodzenia zwrotu spełnionych świadczeń od sprawcy szkody, a także od osoby zobowiązanej do zawarcia umowy ubezpieczenia. Należy wskazać, że przepisy nie precyzują charakteru wspólnej odpowiedzialności sprawcy zdarzenia w wyniku, którego powstała szkoda i podmiotu zobowiązanego do zawarcia umowy ubezpieczenia OC, jednak w judykaturze prezentowany jest jednolity pogląd, zgodnie z którym w niniejszej sytuacji występuje odpowiedzialność in solidum (por. wyrok SA w Poznaniu z 11.07.2019 r., I ACa 906/18, LEX nr 3086255).

Na podstawie przepisu art. 110 ust. 1 wskazanej ustawy (...) w W., w sytuacji w której zrekompensował szkodę, może więc dochodzić jej zwrotu wybierając osobę od której takiego roszczenia będzie się domagał tj. sprawcę szkody, lub osobę, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że powód działając w ramach swych ustawowych zadań, wypłacił odszkodowanie poszkodowanemu ruchem pojazdu nieubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej. Na wysokość dochodzonego roszczenia składały się kwoty 15 002,09 zł i 865,01 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki H., kwota 610,01 zł tytułem kosztów holowania pojazdu oraz kwota 250,00 zł tytułem zwrotu kosztów tytułem wstępnej likwidacji szkody w (...) S.A. Wysokość przedmiotowego roszczenia wynikała z dokumentów przedstawionych przez powoda związanych z procesem likwidacji szkody i nie było kwestionowana przez stronę pozwaną. Należy przy tym wskazać, że powód przez sam fakt zapłaty odszkodowania nabył tę samą wiarygodność, jaka przysługiwała poszkodowanemu wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.)

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, kwestionował swoją odpowiedzialność powołując się na treść art. 120 § 1 Kodeksu pracy, wskazując, że nie był osobą odpowiedzialną za szkodę oraz podnosząc, że żądanie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w myśl art. 5 k.c., zaś Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny winien

dochodzić należności od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., czyli podmiotu, który nie dopełnił obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej, czyli zarzutu przedawnienia roszczenia to uznać go należało za niezasadny. Zgodnie z art. 100 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) roszczenia Funduszu wynikające z art. 98 ust. 1 wskazanej ustawy ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w kodeksie cywilnym, nie wcześniej jednak niż z upływem 3 lat od spełnienia świadczenia przez Fundusz. Zatem art. 110 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wprowadza trzyletni termin przedawnienia roszczeń Funduszu z tytułu zwrotu wypłaconych świadczeń, a bieg tego terminu rozpoczyna się od dnia w którym Fundusz spełnił świadczenie. W niniejszej sprawie powód dokonał pierwszej wpłaty tytułem odszkodowania na rzecz uprawnionego w dniu 30 listopada 2017 roku i od tej daty należało liczyć bieg trzyletniego terminu przedawnienia przysługującego mu roszczenia zwrotnego. W dniu 18 listopada 2020 roku powód wniósł pozew o przedmiotowe roszczenie do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie. Postępowanie to zostało umorzone postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 roku, zaś pozew z tożsamym roszczeniem został nadany przez powoda do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w dniu 20 kwietnia 2021 roku. Mając na uwadze, że powód wniósł pozew o to samo roszczenie w terminie trzech miesięcy od wydania postanowienia o umorzeniu elektronicznego postępowania upominawczego wskazać należy, że zgodnie z art. 505³⁷ § 2 k.p.c., skutki prawne, które ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, następują z dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wobec powyższego z dniem 18 listopada 2020 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i brak było podstaw do uznania dochodzonego roszczenia za przedawnione.

Niezasadny, zdaniem Sądu, był również podniesiony przez pozwanego zarzut braku odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę z uwagi na fakt, iż pozwany nie był sprawcą kolizji drogowej. Jak już wskazywano, w składanych zeznaniach pozwany zmienił stanowisko procesowe, co w istocie pozwala uznać odpowiedzialność pozwanego za zdarzenie z 23 października 2017 r. za okoliczność bezsporną. Jedynie na marginesie zauważyć należy więc, że w toku postępowania wykroczeniowego bezspornie ustalono, że pozwany był sprawcą zdarzenia, co potwierdził sam pozwany przyjmując mandat karny. Okoliczność tę potwierdza również przebieg zdarzenia wynikający z dokumentów oraz przesłuchania pozwanego. Pozwany wskazał, że wracając z odbioru przesyłek w kierunku ul. (...) w G. nagle zauważył samochód przed którym nie zdążył wyhamować, w ostatnim momencie odbił lekko w prawo zahaczając nie tylko samochód jadący z przodu, ale także ciężarówkę jadącą na drugim pasie.

Brak było też podstaw do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego z uwagi na fakt, że miał on wyrządzić szkodę w czasie wykonywania obowiązków pracowniczych. Zgodnie z przepisem art. 120 § 1 k.p. w razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca. W ocenie Sądu fakt, czy pozwany łączył ze spółką (...) stosunek pracy pozostawał bez znaczenia dla oceny zasadności dochodzonego roszczenia. Podkreślić trzeba, że zastosowanie art. 120 § 1 k.p. ograniczone jest do sytuacji, w której roszczenie regresowe nabywa zakład pracy, który wyrównał szkodę wyrządzoną przez pracownika osobie trzeciej. W sytuacji natomiast, w której szkodę pokrywa inny podmiot na podstawie przepisów odrębnych, tak jak w przedmiotowej sprawie (...) – wyłączone jest zastosowanie art. 120 § 1 Kodeksu pracy. Wskazane powyżej instytucje regulują odrębne rozwiązania prawne dla różnych sytuacji faktycznych, które nie mogą być stosowane zamiennie (por. wyrok SN z 10.09.2009 r., V CSK 85/09, OSNC-ZD 2010, nr 2, poz. 63, wyrok SA we Wrocławiu z 14.11.2008 r., I ACa 849/08, OSAW 2010, nr 2, poz. 168). Konkludując, na gruncie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)w art. 110 uregulowana została instytucja roszczenia regresowego, która stanowi samodzielną podstawę odpowiedzialności i uzależniona jest wyłącznie od wykazania ogólnych przesłanek odpowiedzialności cywilnej.

Sąd nie znalazł również podstaw do uznania żądania za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Klauzula generalna zawarta w art. 5 k.c. wskazuje na niedopuszczalność czynienia ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i ma na celu zapobieżenie stosowaniu prawa w sposób, który prowadzi do skutków nieakceptowalnych z aksjologicznego punktu widzenia. Klauzula każdorazowo musi być wypełniona

konkretną treścią odnoszącą się do okoliczności sprawy, a kryterium oceny jest wykonywanie przez daną osobę, przysługującego jej uprawnienia materialno-prawnego w aspekcie zasad współżycia społecznego, przez które należy rozumieć podstawowe reguły etycznego i uczciwego postępowania, akceptowane i godne ochrony reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych. Należą do nich "zasady słuszności", "zasady uczciwego obrotu", "zasady uczciwości" czy "lojalności" (wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 2016 r., II CSK 93/16, LEX nr 2182276).

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że pozwany miał świadomość, iż porusza się pojazdem bez obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Do 1 października 2018 r. kierowcy posiadali obowiązek posiadania przy sobie potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC, zatem brak wydania pozwanemu takiego dokumentu wprost sugerował, że umowa taka nie została zawarta. Zagrożenie utratą zatrudnienia nie stanowiło w tym zakresie okoliczności usprawiedliwiającej. Pozwany w okresie zdarzenia był osobą młodą, zamieszkującą w dużej aglomeracji miejskiej, w której zjawisko bezrobocia w zasadzie nie występowało. Postępowanie jego przełożonych, którzy czynili przeszkody w sformalizowaniu stosunku prawnego łączącego strony oraz oczekiwali poruszania się pojazdem bez ubezpieczenia, dla każdej rozsądnie postępującej osoby powinno być czynnikiem motywującym do zmiany wykonywanego zajęcia. Pozwany tymczasem tolerował taki stan rzeczy przez co najmniej sześć miesięcy. Nie można więc uznać, by kierowanie do niego żądania naprawienia szkody (przez niego spowodowanej), zamiast do podmiotu, który miał obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia, było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Konkludując ustalony w sprawie stan faktyczny, a także przedstawione powyżej rozważania prawne okoliczności sprawy w pełni uzasadniały uwzględnienie roszczenia w całości na podstawie art. 518 § 1 pkt 4 k.c. w zw. z art. 110 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) a także na podstawie art. 415 k.c.

O odsetkach orzeczono stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. Powód wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności w terminie 30 dni. Przedmiotowe wezwanie zostało skutecznie doręczone pozwanemu w dniu 19 czerwca 2020 roku i stało się wymagalne w dniu 20 lipca 2020 r.. co uzasadniało zasądzenie odsetek od dnia 21 lipca 2020 roku do dnia zapłaty.

5. Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono w pkt 2. sentencji wyroku zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik postępowania, przewidzianą w art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w całości, wobec czego zasądzono na rzecz powoda kwotę 4.617 zł, na którą składała się kwota 1.000 zł opłaty sądowej od pozwu, kwota 3.600 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na podstawie art. 98¹ k.p.c. od powyższej kwoty zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie należne od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)